

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lov nr. 144 af 24. marts 1970 om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Folketingstidende 1969-70, FF.sp.3222, 3605 og 4473, tillæg A sp. 2369; tillæg B sp. 673; tillæg C sp. 321) er senest bekendtgjort ved lovbek. nr. 586 af 13. august 1990.

Forslaget tager sigte på at medvirke til at forhindre utilsigtet anvendelse af arbejdsløshedsdagpengene samt afhjælpe arbejdsmarkedets strukturproblemer. Der kan herved ydes et vigtigt bidrag til at skabe et mere fleksibelt arbejdsmarked og således sikre grundlag for en bæredygtig økonomisk vækst. Forslagene indebærer samtidig en betydelig nedsættelse af de samlede udgifter til arbejdsløshedsdagpengene, idet finansieringen af l. ledighedsuge »løftes ud« af dagpengesystemet.

Regeringen finder, at der i bestræbelserne på at løse arbejdsmarkedets strukturproblemer fortsat må arbejdes med at begrænse dagpengesystemets tilskyndelse til midlertidig ledighed ved hjemsendelser mv. Der er allerede taget hul på denne problemstilling ved indførelse pr. 1. januar 1989 af reglerne om arbejdsgivernes betaling af dagpengegodtgørelse for 1. ledighedsdag.

Lovforslaget indeholder følgende hovedelementer:

1. Ændring af reglerne for finansiering og ydelser for 2.-5. ledighedsdag.
2. Omlægning af dagpengeugen fra 6 til 5 dage.
3. Bidrag fra arbejdsgiveren ved et medlems deltidsbeskæftigelse kombineret med supplerende dagpenge.
4. Fastlæggelse af forskellige pligter i forbindelse med kravet om at stå til rådighed for arbejdsmarkedet.
5. Ændring af regler om optjening af dagpengeter ved støttet arbejde.
6. Nedsættelse af medlemsbidraget.
7. Forbedring af statistikgrundlag.

Regeringen er opmærksom på, at der for så vidt angår elementerne 3 og 4 om henholdsvis ændrede regler for supplerende dagpenge og rådighed findes forligsmæssige bindinger.

Ad 1:

Et tilbagevendende emne i debatten om arbejdsmarkedets strukturproblemer er hjemsendelsesledigheden. Det skyldes, at de gældende dagpengeregler gør det muligt for virksomheder og medarbejdere at indrette sig på en måde, der arbejdsmarkedspolitisk ikke er hensigtsmæssig.

Der er ikke i dag en tilstrækkelig tilskyndelse til atfalemæssigt at finde løsninger, der er afstemt efter de særlige ydre betingelser, der gør sig gældende i visse brancher. I stedet udnyttes hjemsendelsesmuligheden. Det indebærer, at problemet væltes over på dagpengesystemet (og dermed det offentlige), idet de ansatte modtager dagpenge, samtidig med at de reelt bevarer tilknytningen til den pågældende virksomhed og kan regne med at vende tilbage, så snart der er produktionsmæssig dækning herfor.

Det foreslås derfor, at den første ledighedsuge »løftes ud« af dagpengesystemets finansiering og i stedet finansieres gennem bidrag fra forsikrede lønmodtagere og offentlige og private arbejdsgivere. Dermed bliver hjemsendelsesledigheden i første række et problem, som virksomhederne og de ansatte selv må løse i fællesskab.

Arbejdsmarkedets parter må gennem forhandling finde frem til, hvordan hjemsendelsesledigheden kan begrænses og eventuelt helt fjernes gennem ændret produktions- og arbejdstidstilrettelæggelse, ændrede ansættelses- og opsigelsesforhold o.lign.

Umiddelbart indebærer forslaget, at arbejdsgiverne og lønmodtagerne fuldt ud finansierer dagpengeudgifterne for 1. ledighedsuge bortset fra de tilfælde, hvor der ikke er ret til dagpengegodtgørelse, og at staten opnår væsentlige besparelser på dagpengeudbetalinger.

Hovedsigtet er imidlertid at tilskynde parterne til at finde frem til en bedre produktionstilrettelæggelse, nye ansættelsesforhold eller arbejdstidsregler, der er bedre afpasset efter den enkelte branches særlige forhold, eller andre tilpasninger, der kan begrænse hjemsendelserne. Lønmodtagerne inden for disse brancher får herved samme faste tilknytning til deres virksomhed som andre lønmodtagere.